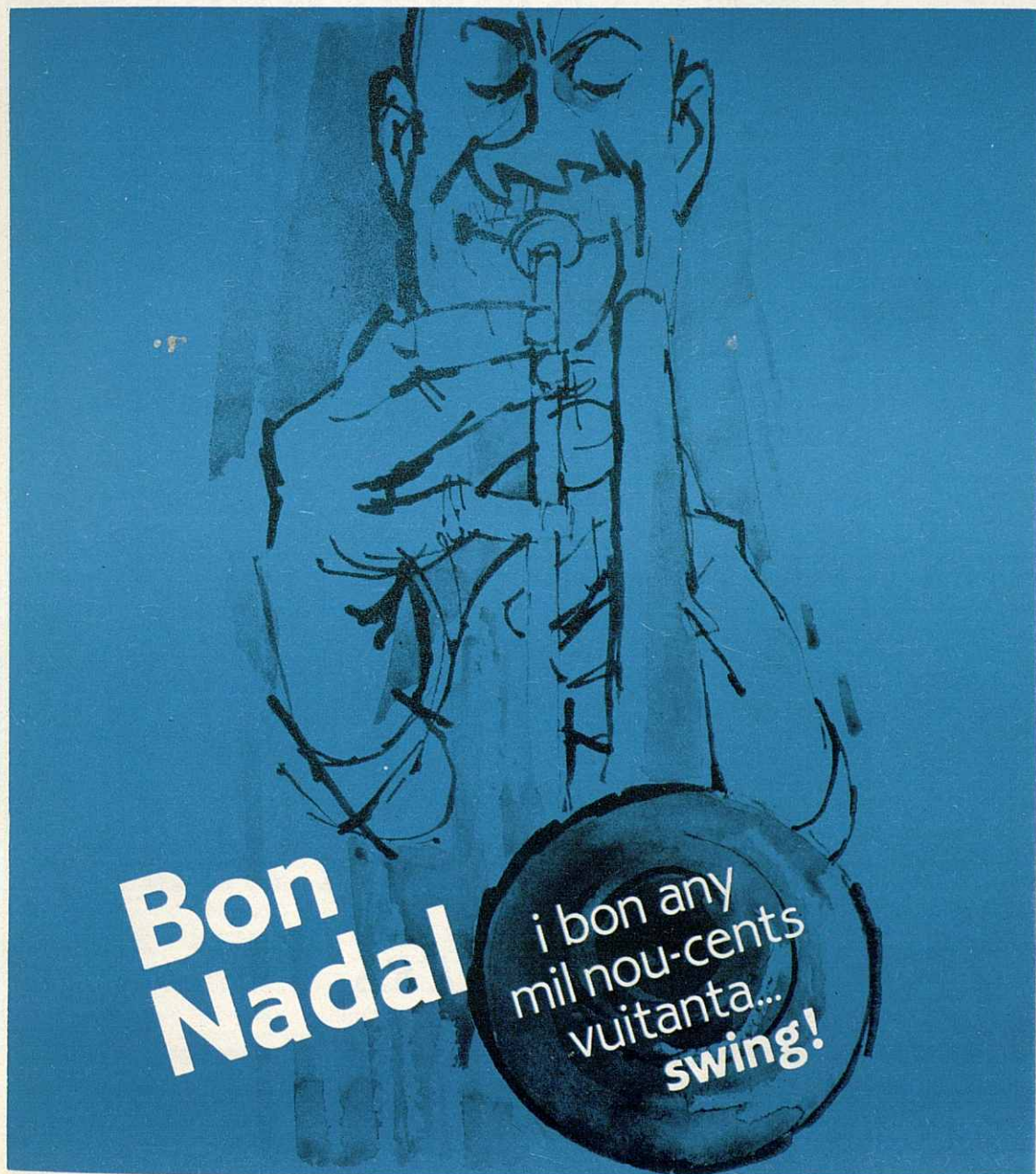

Núm. 10

Desembre 1984

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

**Bon
Nadal**

i bon any
mil nou-cents
vuitanta...
swing!

*anys d'experiència
traduïts en eficàcia*

*fundada l'any
1930*

*c/. Anselm Clavé, 36
c/. València, 27*

*Tel. 870 05 04
Tel. 870 28 81*

GRANOLLERS

Jazz Club Granollers homenatja Vicens Vacca

El proper dia 30 de novembre es celebrà l'acte de lliurament de la Insígnia d'Or que, per primera vegada, atorga Jazz Club Granollers, al seu consoci Vicens Vacca i Roca.

Aquest acte, que ja s'anuncià al Sopar del Jazz quan les Festes del Cinquantenari del Jazz a Granollers a proposta de la Junta Directiva, es materialitzà aquesta nit i el seu objecte no era altre que reconèixer i premiar la labor i la trajectòria artística en el món del jazz de l'amic Vicens Vacca.

Hem de dir que el propòsit inicial era el de poder celebrar un acte públic i donar-hi la màxima divulgació. Jazz Club ho tenia tot preparat i l'acte s'havia de celebrar a l'Auditori de la Caixa. Aquest nostre propòsit, però, no es va poder dur a terme acceptant la voluntat del mateix homenatjat qui ens pregà es fes d'una manera més modesta i "si fos possible" fer-ho cabre en una senzilla trobada d'amics, sense cap mena de publicitat. S'acceptà la suggerència de l'amic Vacca i es respectà el seu criteri, una mica —diguem-ho clar— a contra-cor per part nostra, car això suposava haver de renunciar a un il·lusionat projecte en el que hi havien promés la seva col·laboració la majoria dels millors jazzmens catalans, tots amics d'en Vacca. Naturalment, això hauria permès organitzar una vetllada molt interessant en un ambient de participació ciutadana. Coneixedors de la personalitat i les dots humanes del nostre homenatjat, això, era **toc segur** i no anem desencaminats en afirmar que hauria estat un gran esdeveniment en tots sentits. Tot, doncs, s'hagué de fer a **escala reduïda** però, això sí, intensa i cordialíssima.

La festa consistí en un sopar a l'Hotel Europa. Juntament amb l'homenatjat, la seva esposa i els seus fills, s'hi uniren tots els components de la Junta Directiva, també amb llurs esposes. Una trentena de comensals. L'ambient fou cordial, de bona amistat i d'admiració envers aquest excel·lent artista i gran persona que és el nostre **Vicentet**.

A l'acabament, després dels brindis, una inesperada nota emotiva: la lectura del discurs de gràcies de l'homenatjat gravat en una cinta i amplificat per un magnetòfon. Per a coneixement dels nostres lectors, ens plau de reproduir el text que llegí Vicens Vacca i que fou rebut amb emoció per tots els assistents. Diu així:

Bé; em sembla que encara que el meu fort no sigui precisament parlar, haig de pronunciar unes poques paraules per tal d'agrair-vos de tot cor el lliurament d'aquesta ensenya que serà per a mi símbol i meravellós record per tot el que em resti de vida.

Per altra part, no crec disposar de mèrits suficients per a mereixer-la; vosaltres creieu que sí i, a mí en plau acceptar-la i valorar-la especialment, tota vegada que me'n fa ofrena unes persones per les que jo sento un gran respecte i admiració i a les que jo, si això fos possible, en aquest acte que estem celebrant, els hi lliuraria també una ensenya igual a la meua i, aquesta vegada, seria amb tot mereixement, perquè, sinó, digueu:

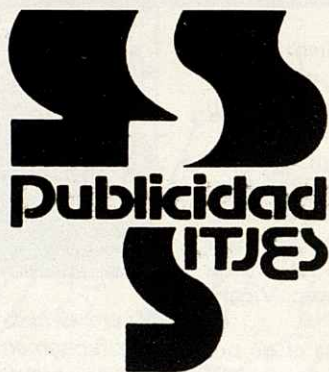
Qui va fundar el Jazz Club Granollers?

Qui va comprar un "gramola" i una col·lecció excel·lent de discos amb totes les dificultats que això representava en aquella època?

Qui va organitzar concerts, conferències, festivals?

Qui va fer possible la Publicació, abans i ara, en fi, qui sempre ha treballat per a millor difusió de la música de Jazz, sense escatimar-hi mai l'entusiasme, il·lusions i també —com sinó— alguna pela, sinó vosaltres, els que esteu avui sopant amb mí i amb la meua família? Per tot això us mereixeu sobradament el reconeixement de la ciutat en pro de la vostra tasca. Jo, us dono les gràcies, doncs no puc fer altra cosa.

Per la meua part, he fet la feina més fàcil, tocar música de Jazz quan n'he tingut la oportunitat tan bé com he sapigut i posant-hi també tot el meu entusiasme i capacitat, per cert ben justeta. Per acabar, vaig a fer-vos una "intima" confessió (no és conya eh!...). No em considero pas un bon Músic de Jazz, ni d'un bon tros, doncs per ser un bon Músic de Jazz, s'ha de ser, primer, un Bon Músic i em temo que jo no he estat mai. Gràcies i Felicitat Any Nou!

Av. Sant Esteve - Tel. 870 65 33 Granollers

**GRÀFIQUES
GARRELL 2**

*més de 100 anys
que fem impressos*

Josep Umbert, 24 - Tel. 870 06 51
Indústria, 39 - Tel. 870 12 89 Granollers

Los Libros

Ricard Gili. —El Jazz, Hogar del Libro, Barcelona 2ª edición, Octubre de 1984

Esta segunda edición del libro de Ricard Gili es mucho más completa que la primera edición ya que conduce la historia de nuestra música prácticamente hasta 1984 e incluye una serie de músicos que han surgido después de la primera edición de su libro.

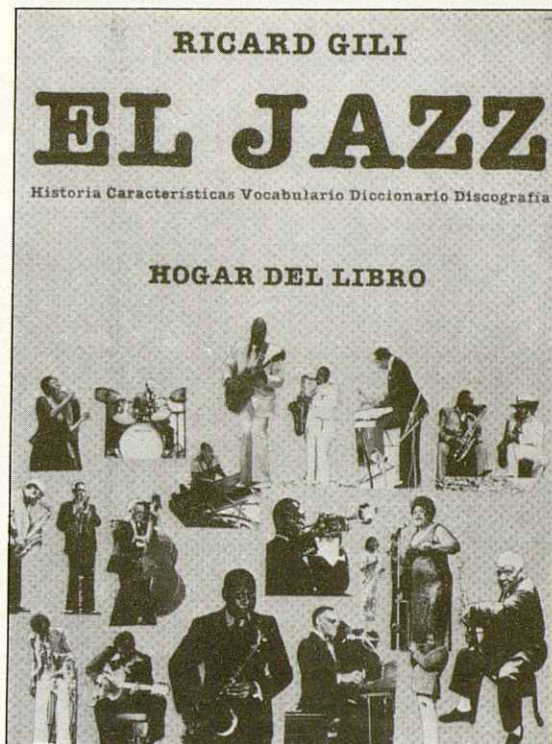
El libro de Gili es muy útil para un principiante ya que nos da un panorama bastante completo de la historia del jazz y de su estética una discografía muy bien seleccionada y unas cortas biografías de los principales "jazzmen". He de añadir que las nuevas fotos de Jordi Suñol incluidas en esta edición son realmente soberbias.

Como puntos negativos al libro de Gili, diré en primer lugar que hay bastantes erratas que tendrían que haberse corregido, es fastidioso, en un libro como este, leer "Rosseta Tharpe", "Shonger" y "harp bop".

En segundo lugar y esto es más importante, encuentro que el capítulo dedicado a la "prehistoria" del jazz, es incompleto. Gili no habla en absoluto de los "hollers" y del ragtime. Los "hollers" de origen netamente africano eran estos "gritos" o modulaciones vocales, sin palabras, que los negros de las plantaciones utilizaban para comunicarse a larga distancia, entre plantación y plantación. Algunos, de una belleza estremecedora, han sido grabados para la marca "Folkways" por viejos cantantes que lo habían recogido de sus padres, antiguos esclavos. En ellos se encuentra uno de los orígenes del blues.

En cuanto al ragtime, música creada en los últimos años del siglo diez y nueve por negros cultos, localizados preferentemente en Sedalia y Saint Louis, que prefigura la música "stride" de los newyorkinos, es seguramente tan importante como el jazz propiamente dicho. Las composiciones de Scott Joplin, Joseph Lamb, Louis Chauvin y tantos otros, son pequeñas obras maestras que un gran intérprete clásico como Jean Pierre Rampal, no ha desdeñado en incorporar a sus programas.

Música eminentemente pianística, el ragtime también fué interpretado por conjuntos orquestales y solistas de guitarra o banjo. La gran lástima es que sus creadores originales no nos han dejado grabaciones sino únicamente rollos de pianola

que por su sonido mecánico no nos restituyen su belleza y su vigor interpretativo.

Espero que en su tercera edición de su libro, Ricard Gili nos ofrezca un capítulo sobre estos aspectos tan apasionantes del "pre-jazz".

De todas formas, que los lectores no se retraigan por estos pequeños lunares. El libro de Ricard Gili sigue siendo una de las "sumas" más completas y más gratificantes que se hayan escrito acerca del jazz.

Alfredo Papo

Nota del Jazz Club Granollers:

Aquest llibre el trobareu a la llibreria Carbó, carrer Anselm Clavé, número 36 de Granollers. Els socis del Jazz Club, al adquirir-lo rebran una atenció de la mateixa.

Woody Herman

Woodrow Wilson Herman, va néixer el dia 16 de maig del 1913 a Milwaukee (Wisconsin).

La seva família eren comedians. I ell, ja de molt petit, després d'estudiar música, el saxo alt i el clarinet, en les representacions familiars interpretava al clarinet peces de concert.

Dels 21 als 23 anys fou quan entrà de ple en el camp del Jazz en les orquestres de Harry Sosnick i Gus Arnheim per passar, finalment, a la d'Isham Jones, de la que aprofità l'avinentsa de crear el seu propi grup amb els músics de la mateixa.

A partir del 1936, la seva fama anà creixent i és al 1939 que grava per primera vegada WOODCHOPPER'S BALL el seu gran èxit.

S'incorporà perfectament a les formes del moment i les seves Big Band tingueren el màxim esplendor en l'època del SWING (1940-1946).

Les seves orquestres eren dites "RAMAT". Així, era el cas de que la primera, fins al 1946, s'anomenava "FIRST HERD" (primer ramat). Formaven part de la mateixa grans músics com el trombonista Bill Harrys, el bateria Dave Tough i el saxo tenor Flip Phillips.

Quan es va dissoldre aquesta formació, creant-se la "SECOND HERD" (segon ramat), s'incorporaren músics quina fama i qualitat eren prou conegudes i, que, al formar part del "ramat" d'en Herman, consolidaren encara més llur popularitat. D'entre ells, Stan Getz, Zoot Sims i Serge Chaloff a la corda de saxos; Red Norvo al vibràfon, etc.

Herman va aguantar l'investida del Be-Bop. Tant és així, que va incorporar músics d'aquesta tendència entre 1947 i 1949. No obstant, al final d'aquest últim any desfeia el grup. La davallada de les orquestres amb formacions superiors als 8 o 10 músics, fa que Herman es replanteï que s'ha de fer cara al futur. Els grups reduïts les no-

ves tendències —final de l'època del SWING— així ho aconsellaven.

Va reagrupar, al cap d'un temps, però, els seus músics i formà amb inclusió de gent jove la "THIRD HERD" (el tercer ramat). Actualment, la seva orquestra alterna els clàssics del swing amb les tendències més modernistes.

Herman és un home que ha estat format pels motllos del Dixieland i el Swing. El so del seu clarinet és particular. Com a vocalista, més aviat segueix les fórmules del swing.

La seva discografia és important i és recomanable escoltar el ja esmentat WOODCHOPPER'S BALL CALEDONIA i els àlbums de l'època "del gran ramat, corresponents al 1946.

Amb Stan Kenton —un altre músic i director d'orquestra blanc— acapararen l'atenció dels aficionats durant llargues temporades.

Pere Crusellas i Solsona

CANAL

ANSELM CLAVÉ 46 TELÈFON 8708560 GRANOLLERS
CALÇAT INFANTIL I JUVENIL

Miles Davis ha deixat de tocar jazz

El concert que donà Miles Davis el dia 8 de novembre d'enguany al Palau Municipal d'Esports de Barcelona, aconseguí que s'omplés de gom a gom per una afició que aplaudí —amb tot meixement— a aquest MÚSIC —amb majúscules— qui va demostrar que fa el què, quan i com vol. Pesí a la transfiguració que s'ha produït a les seves idees i concepcions respecte el JAZZ (no era JAZZ el que vam escoltar), Davis segueix tenint l'encant i el poder de convocatòria.

El Davis d'avui no és el de l'estil ni el de l'època de quan formava part del grup, d'Art Blakey. Aquell super, que tenia a les seves mans la torxa dels indiscutibles, que vessava swing per tots cantons, ens ha confirmat que en la direcció que segueix actualment, ha fet una desviació de 180°.

Esperàvem però, —amb aquesta esperança vam anar a escoltar-lo— que no s'hauria després totalment de les característiques i les formes que tots li coneixem. Ni el grup el que es va presentar, tenia massa relació, per no dir gens, amb les formes i normes del que entenem per JAZZ.

Amb la qualitat que hi ha en Davis, si s'hagués presentat —ademés de l'equip d'electrònica, com va fer— amb els instruments clàssics —piano, contrabaix...—, fent una petita concessió a la seva primera època, una gran quantitat dels presents —n'estic convençut— li hauríem agraït profundament.

Miles Davis segueix tenint l'encant dels escollits. El so i el què diu, subjuguem. T'has de, rendir, davant de la seva dicció.

Però hom ho va observar. Vaig notar que no em picava el neguiteig del swing. Escoltava l'actuació, amb atenció i devoció. Hi hagueren breus, molts breus moments, en que semblava anava a aflorar el swing, que és la dominant del JAZZ. Però, ràpidament tornava pel camí que marcà la tònica de tot el concert, i així em permeté d'observar.

I vaig constatar que, dels 7000 assistents que érem, una quantitat ínfima, tenia el bellugueix del cos que causa el JAZZ tradicional. La majoria,

ria, estàtics. Els aplaudiments, exterioritzant l'èmfasi, foren escasos, durant el concert.

Al final, Davis fou llargament aplaudit, amb el seu grup. Té poder de convocatòria. Quedà demostrat amb l'assistència massiva.

Una cosa, penso, està passant: EL JAZZ segueix viu, i mobilitza la gent. Aquesta és una de les moltes proves que se'n dona.

Però en aquest concert, aquest grup, no s'esqueia essent un festival de JAZZ. El seu lloc està en un festival de ROCK.

Estils, formes, idiomes diferents?. Es possible, potser. Però JAZZ, crec que no.

Va completar la nit, l'actuació del grup Trasatlàntic de bon record aquí entre nosaltres. La seva actuació fou digna. Foren aplaudits.

Però en tocant a Davis... una bona colla, i jo entre ells, vam quedar amb les ganes...

Pere Crusellas i Solsona

1984, un any important pel jazz a Granollers

Aquest any 1984 que estem a punt de finalitzar, ha estat un any prou important per el Jazz a Granollers i això l'han fet possible tres estaments diferents, el nostre Jazz Club Granollers, el Cercle Cultural de la Caixa i l'Ajuntament de Granollers.

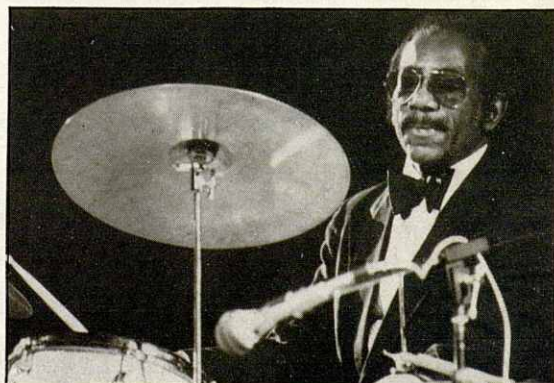
Jazz Club Granollers, que durant aquest any ha consolidat les seves aspiracions d'ocupar un lloc dins del camp cultural granollerí, va organitzar el **Cinquantenari del Jazz a Granollers** en estreta col·laboració amb l'Ajuntament i el patrocini de la Generalitat de Catalunya.

S'han fet actes de tota mena: la primera Exposició de Fundes de Discos de Jazz, dues sessions de cinema al Museu de Granollers, un homenatge a Count Basie i l'altre a Duke Ellington. El concert de Luther Johnson blues band, de Larry Porter trio i l'extraordinari concert de Clark Terry quintet. També vàrem tenir l'honor que un membre de la nostra junta fos el pregoner de les Festes de l'Ascensió 1984. Una conferència al Museu sobre Fats Waller i Louis Armstrong, a càrrec d'en Colomer i en Crusellas i l'exposició d'en Carlos Avallone, a la galeria d'art AB. I també Jazz al Carrer, per part de l'Ajuntament de Gra-

nollers, a la Porxada la Lomotora Negra i en els barris, Joan Ramon Grup.

El Cercle Cultural de la Caixa, es va adherir a aquesta celebració amb dos importants actes, l'exposició de fotografies de Jean Pierre Leloir, "Amb els ulls plens de jazz" i un extraordinari concert, dins del cicle Ara Jazz-2, Monty Alexander trio.

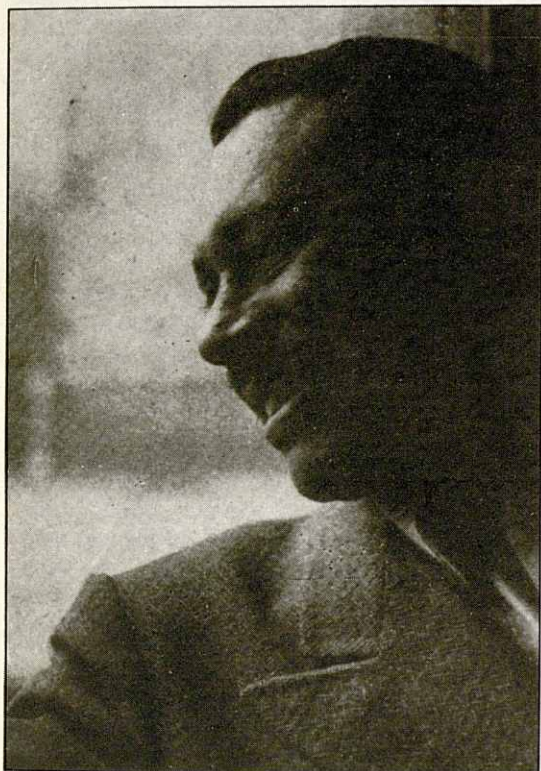
I ja que fem referència al Cercle Cultural de la Caixa, i fent honor a la veritat, tenim de reconèixer que el jazz que escoltem en directe, és dins el cicle "Ara Jazz-2" que es porta a terme. Hem vist i sentit grans músics, el febrer comptàrem amb la presència d'Oliver Jackson trio amb Irvin Stokes, a la trompeta; el mes de març, tocà el torn a un grup de casa, el "TransAtlàntic"; i l'abril ens visità el swing, de la mà de Red Richards i Michael Silva; pel maig, un plat fort, Monty Alexander trio; pel juliol, el gran concert de Clark Terry Quintet que abans hem comentat; i per acabar, la traca final, el mes d'octubre, un concert que el titularia **El Concert del segle a Granollers**, amb Milt Jackson - Ray Brown quartet i el novembre, el famós grup de Carles Benavent.

«Scat-Singin»

De la manera de cantar en "scat", s'ha dit que és una combinació 1er, de paraules intraduibles; 2^{on} de monosíl·labs sense cap sentit; 3er, pigmentats amb cadències polirítmiques, i 4^{rt}, tot plegat sota la divisa: improvisació sense límits.

El cantant de "scat" i músic (guitarra, mandolina i bateria) Leo Watson, als anys 1945-46 fou l'ídol pels que, avui, canten "scat". Aquests són, per exemple Clark Terry, Slim Gaillard, Mel Tormé, Richard Boone (no, aquest no és pas l'actor Boone!). Anita O'Day, Betty Carter, Ethel Ennis, etc.

CAB CALLOWAY

Louis Armstrong, no cal dir-ho, va ésser el primer —en disc, cal afegir— qui cantà en "scat". Armstrong ens ho ha explicat tal com succeí: "Heebie Jeebies" fou gravat el 26 de febrer de l'any 1926. Armstrong s'oblidà del text i, de seguida, va començar a cantar quelcom així: **Da-da-da-du** i **Skid-Dat-de-Dat** en un coro ad. lib. Digue's "jive", cant improvisat sense paraules, "scat", més tard "riff" o "bop", aquesta música és una entramaliadura que provoca somriures de felicitat.

Tal com Louis Armstrong i Leo Watson, el gran Bing Crosby als anys trenta esdevingué un ídol

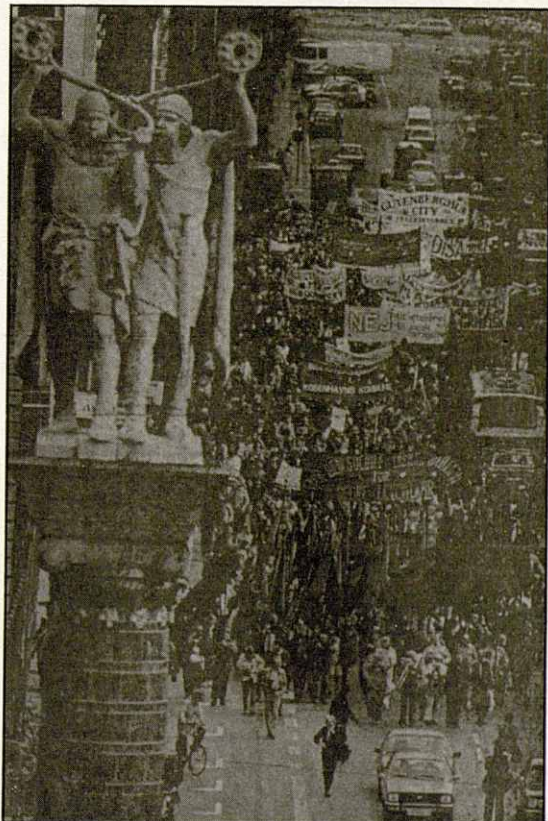
pel seu "scat - singin". Junt amb els Mills Brothers cantava en aquest idioma, i en "Some of These Days" (Columbia) ningú el superà.

El millor número de Leo Watson, em sembla, va gravar-se sota l'etiqueta "V-Disc". Amb Slim Gaillard (guitarra i vocal) i Bam Brown (baix i vocal) fan de "Cement Mixer" una obra monumental.

D'Armstrong, Watson i Crosby només en resten els seus discs, ja que com sap el nostre estimat lector, van morir els anys 1971, 1950 i 1973 respectivament.

Altres discs de "scat" famosos son, per exemple: "It's Sweet Like So" (Teddy Bunn - Spencer Williams), "When I Taka My Sugar To Tea" (The Chocolate Dandies). "Hotter than That" (Louis Armstrong), "Opera in Vout" (Slim Gaillard), "The Jumpin' Jive" (Cab Calloway), "Lady be Good" (Dink Johnson), "Hot and Anxious" (Don Redman), "How High the Moon" (Ella Fitzgerald), "Minnie the Moocher" (Danny Kaye).

Bob Andersen
des de Copenhague

Els vikings toquen a Copenhage el "Basin Street Blues"

Capítol IV "ARRELS" Segona part.

Dèiem que ja teníem una raó per arribar a comprendre si més no, el naixement d'una metamorfosi, del resultat de la força expressiva d'una raça, la negra, mitjança el contacte de la cultura blanca. I, la polèmica es presenta, vull dir, és presenta per aquells que volen menysprear l'importància que té el Món en el nostre segle l'aportació de la música diem-ne en aquests moments: negre.

És ben cert que si els negres no haguessin connectat la cultura occidental, no hauria nascut ni els "works songs" ni els "Negro spirituals" ni tot el què ha de tenir després fins arribar al Jazz. És fàcil de dir que els negres sense la cultura blanca no haurien trobat la forma: jazz. Però els blancs sense els negres tampoc. Ara bé, cal remarcar clarament que foren els negres —i això està arxi-demonstrat— els qui crearen unes noves estructures musicals. No val a dir que fou gràcies al contacte amb els blancs, no. El que val a dir és que foren ells, els negres els que adaptaren tècniques, instruments, etc. a la seva manera d'assimilar-ho. Per tant, els veritables creadors.

Els mitjans no justifiquen la creació. Si un pintor per exemple, adapta noves pintures que li són adients, importades del Japó, però ell és europeu, i això li permet de crear una nova manera de fer la pintura, hi haurà algú que s'atreveixi a dir que són els japonesos els que han creat aquest, nou, diem-ne estil?

Al 1850, el President Lincoln decretava l'abolició de l'esclavitud. El negre era lliure, però amb quines condicions? Què podia fer? Anar-se'n al Nord? A què fer?. La misèria després de la guerra civil era tremenda. És clar que calia mà d'obra per reconstruir el país. S'organitzaren sectes secretes per sotmetre igualment al negre com a abans, més ben dit pitjor que abans, perquè abans amb tot i essent esclau, tenia una barraca per dormir i menjar. Ara es lliure, però no tenia ni casa ni menjar. Moria per les carreteres, de fam. Anava al Nord a buscar treball, però quan en trobava, era mal pagat, molt inferior al del blanc. No podia obtenir cap càrrec important dins la vida civil, no podia fer res més sinó que treballar igualment la terra, o fer de criat dels poderosos, i els treballs més terribles, mines, etc. La raça blanca es protegia contra una invasió de raça negra, s'organitzaven "guetos", no podia viure als mateixos indrets dels blancs.

Amb tot, els negres començaren a descobrir els instruments dels blancs. Ningú no podia impedir que un negre toqués amb un instrument d'un blanc, no estava previst a la Constitució americana!. Però que feien els negres amb aquests ins-

truments? "Res d'important" els introduïen dins les esglésies i ajudaven el reverend a cantar els cants que ells aprenien de la seva manera.

El ritme sempre a quatre temps donava una persistència obsessionant, i augmentava fins a arribar a un paroxisme. En aquell moment hauria estat veritablement perillós que un blanc hagués entrat dins l'església, riscava de ser fet a troços en pocs minuts.

El reverend tenia dificultats per ensenyar les lletres als fidels. De vegades la cançó s'acabava amb una sola frase, com per exemple: "Oh, Déu meu, t'estimo"! i aquesta frase es repetia persistentment, o bé "Oh, Déu meu, acull-me als teus braços"! Això agradava molts als executants, perquè reproduïen mitjançant un nou mètode per ells, la nostalgia de la música africana, on hi trobem la repetició d'una frase del "líder" i que responen els que l'envolten. És a dir l'estructura de "pregunta i resposta", d'origen absolutament africà.

Dins les esglésies s'organitzaren altres tipus de corals, més "civilitzades" però menys autèntiques baix el punt de vista de la veritat d'una raça que no vol res més que la conservació de la seva pròpia personalitat.

Es clar que ells no sabien pràcticament res de tot això, però els altres, els blancs, tampoc. Deien deixeu-los que facin "soroll" i s'esplai bé, després, de nou a la submissió.

D'altra part els que es quedaven a les ciutats del Sud, miraven de subsistir com fos. Els treballs que feien treballant dotze hores al dia, en molts dels casos no els permetia viure, i provaven de fer altres coses, com per exemple, tocar música dins les tavernes de mal nom a fi de guanyar quelcom més.

Això, amb la dispersió dels vagabunds malaurats de totes les terres del Sud que emigraren per tot el territori nacional amb un instrument rudimentari sota el braç, dona peu a la creació de cants de malaurança, de lamentació, és la rèplica al cant espiritual. Aquí tot hi va, la mala sort d'una raça sotmesa, els problemes econòmics, els problemes sentimentals, el treball discriminat... tot s'hi posa dins aquesta expressió, generalment curta, d'estrofes de quatre frases enquibides dins d'una textura musical rudimentària, però autènticament autòctona, única, insòlita. Una troballa indiscutible, d'una expressivitat que només podia realitzar una raça, una raça que sofreix, que protesta però que no hi pot fer res per sortir-se'n, que vol dir tot el que li passa, i que —això és el més important— que té una manera de dir-ho: em referixo a EL BLUES.

Jordi Vall Escriu

En el capítol V "El Blues"

Arreu del Món

Art Tatum - A guide to his recorded music per Arnold Laubich i Ray Spencer. Publicat per Institut of Jazz Studies i the Scarescrow Press Inc. (52 Liberty St. P.O. Box 656, Matuchen -- New Jersey, USA).

Sapigut és que l'Art Tatum ha estat reconegut generalment com el millor pianista de jazz de tots els temps. Va néixer el 13 d'octubre del 1909 i va morir el 5 de novembre del 1956. La seva posició i grandesa dindre l'història de la improvisació "piano-jazz" ha quedat permanent en els anys després de la seva mort.

Aquesta gran obra de 330 pàgines és un veritable conglomerat discogràfic indispensable per tot aficionat o admirador del gran pianista, i encara més per els col·leccionistes de les seves gravacions discogràfiques.

En aquesta discografia, portada a terme meticulosament, hi figuren tots els detalls referents a 629 sessions de gravació editades en 224 diferents marques de discos originàries de 19 països, així com els de 238 sessions no editades.

Consta dels següents apartats:

Llista cronològica i completa de les seves gravacions, del 8 d'agost del 1932 al 10 d'octubre del 1956.

Llista de tots els seus discos publicats sota el seu nom a tot el món (incluits els de 45 i 78 r.p.m.).

Llista alfabètica de totes les gravacions.

La llista cronològica és la més detallada, doncs conté les dates i llocs on va ser efectuada cada gravació i els noms dels acompanyants si existeixen, el país d'edició, el número de catàleg, els minuts que dura cada gravació, el número de matriu, les dimensions del disco original, la marca editora, el país d'edició. A més s'ha atribuït un número d'ordre per cada gravació que permet coordinar amb les dues altres llistes. Aquesta numeració (de l'1 al 6280) és una excel·lent iniciativa que caldria fos adoptada per tots els que es dediquen a fer discografies dins el món del jazz.

Hi ha també:

La relació de les sessions no editades, gravacions que diferents aficionats han donat fé de la seva existència però que no han estat encara editades. Un índex de tots els músics que han acompanyat a Tatum.

Els "imitatums", gravacions efectuades per músics que han tractat de reproduir la música de Tatum.

Els films. El contingut d'aquest apartat es molt curt ja que en Tatum solament va aparèixer en les

seqüències de dos films. March of Time (16 minuts) i The Fabulous Dorseys (16 minuts).

Les melodies originals de Tatum editades en partitures.

Es tracta doncs d'un estil discogràfic totalment nou i és un exemplar en precisió, claretat i comoditat.

El seu preu és de 17.50 dòlars (unes 3.000 ptes). Els que puguin estar interessats per aquest llibre poden sol·licitar-lo a Jazz Club Granollers (tel. 870 65 33, tardes) i dodran aconseguir-lo amb un descompte especial que ens otorga la casa editora.

Esteve Colomer i Brossa.

Discografia

WYNTON MARSALIS: Think of one CBS S-25354

W. Marsalis (tp), Brandford Marsalis (ss,st), Kenny Kirkland (pno), Phil Bowler ó Ray Drummond (1) (cb), Jeffrey Watts (bt). Nueva York, 1983.

Wynton Marsalis es un dels músics joves que més fulgurantment han pujat al cim de l'èxit. Va començar éssent una promesa amb els "Jazz Messengers" de l'Art Blakey, i a l'actualitat ocupa la primera posició en el referèndum "Down Beat" per davant de Gillespie, Lester Bowie o el mateix Miles Davis.

La qualitat és evident, aquest primer disc ho demostra. Els seus exponents són tècnica, gust melòdic, valoració del ritme, improvisació, oïda i molta confiança amb lo que fa.

La formació que l'acompanya és de gran categoria, destaquem al pianista Kenny Kirkland, especialment en el "solo" que fa a The bell Ringer i amb una composició pròpia com Fuchsia. Un disc que val la pena adquirir, tinguen en compte que està dins les corrents modernes del jazz, de totes maneres Swing no en falta.

Lluís Sitjes i Planas

Jazz a la Ràdio

Emissora	Freqüència	Títol	Periodicitat
Ràdio Granollers-Ràdio G	FM. 102.3 MHz.	Jazz Club	Dimecres de 21 a 22 hores
RNE-Radio 2	FM. 93 MHz.	Jazz Internacional	Dilluns a Divendres de 24 a 01 hores
RNE-Radio 2	FM. 93 MHz.	Simplemente Jazz	Diumenge 17 hores (1)
RNE-Radio 3	FM. 98.5 MHz.	Esto es Jazz	Dissabtes de 24 a 01 hores
Ràdio Avui	FM. 100 MHz.	Jazz som aquí	Diumenges de 21 a 22 hores Dijous de 22 a 23 hores
Radio Club 25-Terrassa	FM. 95.8 MHz.	Jazz nit	Diari de 0.30 a 01 hores
Antena 3	FM. 104.3 MHz.	Jazz porque si	Dissabtes de 23 a 24 hores
Radio Sabadell	OM. 882 KHz.	Jazz vint	Diumenges de 21,30 a 02 hores
BBC-Londres	OC. 9.410 MHz. 31.88 Mts.	Jazz traditional	Dimarts 20,45 hores
BBC-Londres	OC. 12.095 MHz. 24.80 Mts.	Jazz traditional	Dimecres 8,45 hores
BBC-Londres	OC. 7.185 MHz. 41.75 Mts.	Jazz traditional	Dissabtes 5,30 hores
BBC-Londres	OC. 9.410 MHz. 31.88 Mts.	Jazz for the asking	Dissabtes 21,30 hores
BBC-Londres	OC. 7.185 MHz. 41.75 Mts.	Jazz for the asking	Diumenges 7,30 hores
BBC-Londres	OC. 12.095 MHz. 24.80 Mts.	Jazz for the asking	Divendres 13,15 hores
RTV BELGE-Bruselas	OC. 6.050 KHz.	Histoire du Jazz	Dijous de 18,30 a 19 hores
RTV BELGE-Bruselas	OC. 49.58 MHz.	Histoire du Jazz	

(1) A partir de primers de gener de 1985, canvi d'horari i reducció a 30 minuts.
Serà els dissabtes de 21 a 21.30 hores.

Agenda

La Cova del Drac

carrer Tuset

Barcelona

25 de desembre, Nadal

Nadal amb Jazz

amb la "Locomotora Negra"

amb regals i cava per a tothom.

28, 29 i 30 de desembre

divendres, dissabte i diumenge

"Bo-Jazz-Os" quintet

Amb:: Hector Martínez (piano). Narcis Garriga

(guitarra). Pep Giner (guitarra). Francesc Bosch

(baix). Xavier Mayor (bateria).

Jazz Cava Terrassa

Sant Quirze, 15 Terrassa

29, 30 i 31 de desembre

Jonhy Griffin, Tete Montoliu Trio

4, 5 i 6 de gener

Memphis Slim

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Publicació

Mensual

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa "JOINT", Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Nestor R. Ortiz Oderigo, Bob Andersen, Francesc Sala i Pascual i Manuel Pagés i Mogas.

Fotografia d'en Miles Davis: Pere Cornellàs

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Portada: Dibuix Amador Garrell

Imprimeixen: Gràfiques Garrell-2

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

Carles Benavent Sextet

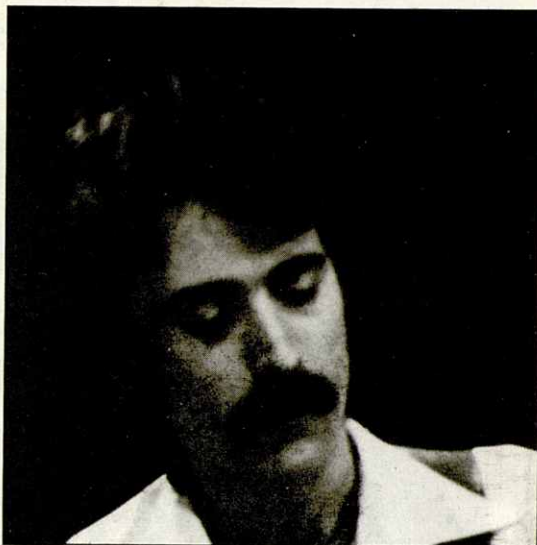
Un conegut comentarista musical d'un no menys conegut periòdic barceloní, va dir tot comentant el concert del Carles Benavent Sextet, que aquesta banda són les cendres del gran grup de "jazz-rock mediterrani" "Música Urbana" que es va moure, més o menys, en la dècada dels setanta. Però de l'anomenat grup només en queden quatre components, encara que musicalment en mantenen les arrels que són ben ostensibles.

Dit això el concert es va realitzar en el marc del Centre Cultural de la Caixa, el dia 16 de novembre, dintre el Cicle "Ara Jazz-2"; i com era d'esperar, el Centre era ben ple atret per l'anomenada dels músics, i la gent es va fer ressó dins l'ambient "Jazz" de la nostra comarca i fora d'ella.

Entrant ja en matèria, la música d'aquest grup sonava a "Música Urbana"; ja que la mà experta en els arranjaments del teclista del grup, Joan Albert Amargós, es feia notar moltíssim. Canvis de ritme constants, instrumentació fina i delicada, tot molt ben cuidat fins a la darrera nota de la partitura. Fins i tot, en els solos de cada tema donàren proves de la solidesa i del mestratge de cada un dels seus components.

Parlant del baixista del grup i "star" del concert, Carles Benavent, creiem és un dels músics més qualificats dels país. De molt jove, va començar els estudis de contrabaix al Conservatori de Música de Barcelona. A l'edat de catorze anys, va entrar en el grup de blues barceloní "crack"; llavors aniria a "Màquina" i, tot seguit, al magnífic grup d'en Joan Albert Amargós i "cia" "Música Urbana"; també ha treballat molt com a músic d'estudi i, també ha fet treballs amb el saxofonista i percussionista cubà, Tito Duarte, i amb el teclista de la formació "d'Iceberg", Josep Mas "Kitflus" formant el grup de tendències funkys "Jazz - fusion". Últimament, com a cosa molt important per a ell, i molt espectacular per a tots nosaltres, ha col·laborat en dos discos del pianista de jazz, Chick Corea, com a acompanyant en dues gires per Europa. La seva tècnica és molt espectacular. Toca el baix elèctric amb la pua cosa que li dona una bona velocitat pels temes més ràpids, i una dicció sorprenent per els temes més suaus. És tot un gran baixista en la perfecció del seu instrument i que en el concert es va fer palesa la seva professionalitat.

L'altre element rítmic, la bateria, tenia assegut en el tamboret un home que li sap donar un aire molt original i que s'emmotlla molt bé al que és la temàtica musical del grup i que sap crear unes aurèoles sonores, canviant constanment de ritmes sense quedar-se "tallat" en cap moment. Ell,

en Salvador Font, sempre se l'ha conegut per haver treballat en el grup "Música Urbana", i que en aquest concert ens va deixar impressionats, doncs la seva tècnica a les baquetes és cada dia més perfeccionista.

Un altre element de l'antiga formació és en Jordi Bonell, guitarra que, per cert, mai ha destacat com a solista, però que la seva labor, sempre a segon terme, és molt valuosa i efectiva.

I, com no, la secció de vent, portada a bon port per dos grans instrumentistes. L'un, Tito Duarte cubà de naixement afincat aquí, a la "pell de brau", que toca les tumbadores la flauta i el saxofon. L'altre, Jorge Pardo que tocà també el saxo i la flauta trevessera.

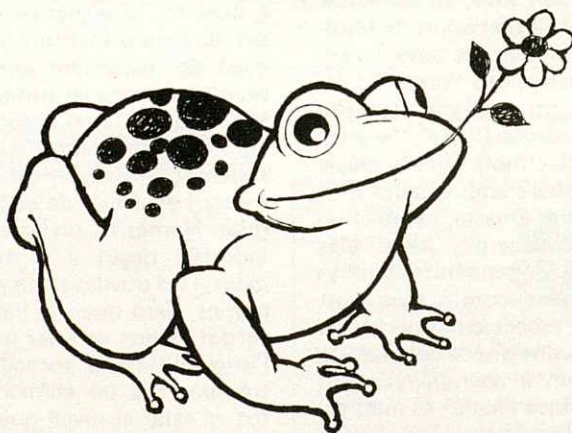
Referent al primer, cal dir que en els començaments i els finals de cada tema estigué bastant afinat. Només en un parell de vegades se l'hi notà indecisió degut a la manca d'assaigs, possiblement, i no quedava compenetrat amb la resta dels músics, però quan es llançà a fer algun "solo", la veritat és que va estar meravellós. La sensibilitat, l'originalitat i la vocació de fer les coses bé ens transportà a un **climax** realment insospitat. En tot va estar al nivell que hom n'esperava. L'altre saxofonista, Jorge Pardo, va donar proves de ser un bon **marxaire** i de tenir un extraordinària **bufera**, tot un senyor de les noves generacions del jazz i que en tot moment va estar a l'alçada dels demés músics, car amb la seva tècnica que li vessa per tot va aconseguir d'embadalir tots els presents.

Això és, a grans pinzellades, el què va ésser aquella nit del 16 de novembre, a l'Auditori de la Caixa. Vàrem sortir complaguts car a la nostra satisfacció era realment immensa.

Jaume Sararols

Granolla

restaurant

GIRONA, 50 - 52
TELÈFON 870 20 07
GRANOLLERS

MULTISALAS MUNDIAL
SALA 1

Del 18 de Diciembre'84 al 21 de Enero'85
Entre en la película desde su butaca

Del 18 al 24 Diciembre'84 : EL TESORO DE LAS CUATRO CORONAS

Del 25 al 31 Diciembre'84 : EL GRAN TIBURON

Del 1 al 7 Enero'85 : VIERNES 13

Del 8 al 14 Enero'85 : EL POZO DEL INFIERNO

Del 15 al 21 Enero'85 : CAZADOR DEL ESPACIO

Venta de gafas en la misma sala

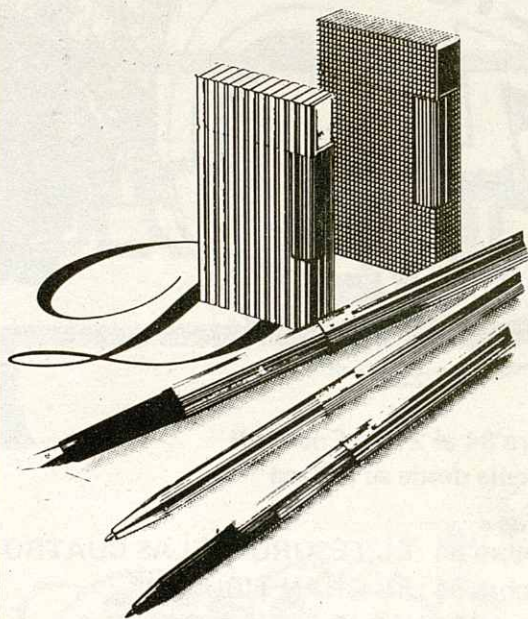
ANY 1985: COMENCI'L BÉ

HOTEL EUROPA

REVEILLON 84-85

BON SOPAR BONA MÚSICA BON PREU !
INFORMI'S ! 870 03 12

S.T. Dupont
ORFÈVRES A PARIS

Concesionario Oficial

Anselmo Clavé, 9 - Tel. 870 05 07 - GRANOLLERS
La Riera, 49 - Tel. 790 15 77 - MATARO